

[Kaj Poulsen]

forventes fem af den slags sygdomme. Alligevel har man ikke behandlet dette videnskabeligt, så man kunne få fastslået, om disse mennesker havde fået en arbejdsskade på Thule.

Jeg synes faktisk, at der i den undersøgelse, vi her har fået, ligger oplysninger, som må kunne få Folketinget til at tage fat på, at vi får foretaget en undersøgelse, der én gang for alle fastslår, at der altså er nogle mennesker, som har været udsat for en bestråling af radioaktive stoffer på Thule i 1968. Ifølge de rapporter, vi har fået, er der redegjort for 4-5 kg plutonium, men de sidste 12 kg, der var i flyveren, er der ikke redegjort for.

Vi har også konstateret, at selv om Sundhedsstyrelsen tidligere har været meget aktiv for at få at vide fra de amerikanske myndigheder, hvad der kunne forårsage forgiftninger osv. i området, hvor stor en mængde af det ene og det andet kemikalie der har været, har vi ikke kunnet få oplysninger herom. Det vanskeliggør naturligvis en videnskabelig undersøgelse, men vi ved, at der har været plutonium i området, og vi ved, at der er forsvundet 16 kg.

I 1968, da man havde opryddningsperioden, sendte man folk ud på isen for at rydde op. De blev undersøgt, da de kom ind, og nogle af dem fik børstet deres klæder, så geigertællerne ikke tikkede mere. En del fik taget næseslimprøver for at undersøge, om de havde indåndet plutonium, og de blev så sendt hjem og fik aldrig at vide, om man havde fundet plutonium i deres næseslimprøver.

Jeg har her et brev fra Arbejdsmedicinsk Klinik vedrørende den lige nævnte undersøgelse til en Carlo Christian Wandmose i Nørresundby. Heraf fremgår det:

»Som jeg har orienteret dig om, fik en del af de ansatte på Thule foretaget næsesekretprøver med henblik på undersøgelse for radioaktivt materiale. Jeg har fået besked om, at du også fik foretaget sådan en prøve den 22.2.1968, og i den prøve blev der fundet en ganske lille mængde radioaktivitet som udtryk for, at du har været udsat for radioaktivt materiale.«

Altså man tog en prøve. Resultatet fik Carlo Wandmose ikke besked på før den 5. januar 1990. Han døde af kræft 13 måneder senere. Hvor lang tid vil Folketinget finde sig i, at vi behandler den danske befolkning på den måde og ikke søger for, at vi får en undersøgelse i

gang, så de mennesker kan få en vished for, om de i deres arbejde har været udsat for noget?

Så er vi inde på sammenligningsproblemerne. Der er ingen tvivl om, at der er en overdødelighed på 40 pct. i forhold til den øvrige befolkning blandt disse mennesker. Der er heller ingen tvivl om, at der er en canceroverhyppighed på 50 pct. i forhold til den øvrige befolkning.

Men det vil man ikke ret gerne sammenligne med, og derfor går man ind og tager en gruppe før og efter. Fint nok, men man bør tage udgangspunkt i, at samtlige de mennesker, der har været ansat på Thule Airbase i den periode, skulle gennemgå en helbredsundersøgelse for at blive ansat deroppe, og man må derfor antage, at disse mennesker har haft et bedre helbred end den øvrige befolkning, inden de tog derop. Alligevel kan vi konstatere en overhyppighed både af dødelighed og af cancer.

Jeg vil opfordre til, at nogle af disse spørgsmål bliver verificeret for Folketingets medlemmer og partierne, når sagen nu går i udvalg, og jeg vil udtale håbet om, at vi kan få vendt stemningen, sådan at vi kan få iværksat den undersøgelse, som videnskabsmænd faktisk i 1988 beskrev udførelsen af, men som af en eller anden årsag blev stoppet. Jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet virkelig kan få en dokumentation frem, der vil få Folketingets partier til at sige: Lad os så komme i gang med den undersøgelse!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 82: